

Nr 64.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen angående försäljning till staden Åmål av tre kronolägenheter; given Stockholms slott den 26 februari 1915.

Under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att

dels medgiva, att kronolägenheterna Sandön, Storön och Svegön med tillhörande holmar och skär samt vattenrätt i Åmåls socken av Älvsborgs län må utan hemulsskyldighet för kronan försäljas till staden Åmål för en köpeskilling av 22,700 kronor att erläggas kontant vid köpehandlingens undertecknande samt med skyldighet för staden att bestrida alla av köpet och lagfart därå föranledda kostnader;

dels ock besluta, att nämnda köpeskilling skall tillgodoföras statens domäners fond.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott; och Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Johan Beck-Friis.

*Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 26
februari 1915.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern HAMMARSKJÖLD,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena WALLENBERG,
Statsråden: HASSELROT,
VON SYDOW,
friherre BECK-FRIIS,
STENBERG,
LINNÉR,
MÖRCKE,
VENNERSTEN,
WESTMAN,
BROSTRÖM.

Departementschefen, statsrådet friherre Beck-Friis anförde.

I ändamål att sätta staden Åmål i stånd att utvidga sitt i sjön Vänern bedrivna strandfiske medgav Kungl. Maj:t genom resolution den 5 september 1766, att »3:ne kronan tillhöriga små öar, Svegön, Sandön och Storön kallade, och alla inom en eller $\frac{3}{4}$ dels mil vid stora öppna sjön belägna» finge staden till nyttjande upplåtas, dock med villkor att därför årligen erlades den ränta, som efter föregången skattläggning kunde bliva öarna ålagd, samt att desamma borde stå under Kungl. Maj:ts befallningshavandes i orten uppsikt, vad skogen anginge, vilken icke finge nyttjas av staden utan efter behörig utsynning, varjämte det skulle åligga Kungl. Maj:ts befallningshavande att hava noga tillsyn över att staden fullgjorde det ändamål, till befordrande varav berörda förmån blivit staden förunnad.

Omförmälda öar finnas i 1877 års jordebok för Åmåls socken och Tössbo härad av Älvsborgs län upptagna bland kronoegendomar under enskild disposition, jordlägenheter, såsom »Sandön nr 1, en öja», Storön nr 1, 1 öja», och »Svegön nr 1, 1 öja», med åsatt ränta av 21 kronor 88 öre gemensamt för alla tre lägenheterna och dessutom kronotionde av 3 kronor 24 öre för Svegön, eller tillhopa 25 kronor 12 öre, vilken grundskatt fortfarande utgår med oavkortat belopp.

Genom kammarkollegiets den 10 mars 1879 meddelade utslag, som av Kungl. Maj:t fastställdes den 6 februari 1880, avsågs en av staden gjord framställning om skatteköp av sagda lägenheter, vilket beslut motiverades därmed, att lägenheterna blivit staden till nyttjande upplåtna i ändamål att bereda stadens invånare tillfälle att utvidga fisket i sjön Vänern samt att staden alltså till dessa lägenheter icke hade så beskaffad besittningsrätt, som i kungörelsen den 15 december 1848 förutsattes för erhållande av skatterätt därtill.

Genom beslut den 27 maj 1910 fann Kungl. Maj:t ej skäl bifalla en av stadsfullmäktige i Åmål gjord ansökning om tillstånd att köpa lägenheterna Sandön, Storön och Svegön med tillhörande holmar i sjön Vänern för en mot 1906 års taxeringsvärde å lägenheterna svarande köpeskilling av 4,300 kronor.

Därefter hava stadsfullmäktige i en till Kungl. Maj:t ställd, av Kungl. Maj:ts befallningshavande i Älvsborgs län överlämnad ansökning anhållit att få inköpa nämnda öar med tillhörande holmar till det pris, som vid en i laga ordning verkställd värdering kunde bestämmas, dock med rätt för staden att frånträda ansökningen, om priset skulle ställa sig för staden allt för ogynnsamt.

Med anledning av härå erhållen remiss inhämtade domänstyrelsen yttranden av vederbörande jägmästare och överjägmästare, vilken senare anförde bland annat, att ifrågavarande öars egentliga värde låge i å dem befintlig, till betong med mera passande sand.

Den 30 december 1910 anbefalldes Kungl. Maj:t domänstyrelsen att i den ordning, som för arrendeuppskattning vore stadgad, dock med biträde dessutom av en ojävig sakkunnig, låta verkställa uppskattning av saluvärdet å ifrågavarande lägenheter, därvid skulle iakttagas, att särskild uppskattning skulle göras å mängden av den befintliga, till betong med mera passande sanden.

Till fullgörande härav har domänstyrelsen inkommit med dels instrument över av byggnadsingenjören Henning Malmborg i Vänersborg verkställd värdering av sandförekomsten å Sandön, dels protokoll över en av domänintendenten R. Carlson med biträde av två uppskatt-

ningsmän och jägmästaren Mauritz Berggren i närvaro av bemälda Malmborg förrättad saluvärdering av öarna med tillhörande holmar. Av sistnämnda protokoll inhämtas, bland annat, följande.

Svegön vore belägen 7 kilometer från Åmål, 0.5 kilometer från närmaste fasta land samt 2 kilometer från närmaste tilläggsplats. Ön vore bebyggd med två stugor, ladugård och ett höns hus, alla i ganska gott stånd. Enligt ekonomiska kartverkets karta med beskrivning innehöle ön 26 hektar, varav 0.1 hektar utgjorde byggnadstomt, 3.3 hektar åker, 0.4 hektar äng, 21.7 hektar skogbeväxt mark och 0.5 hektar skoglös mark. Åkerjorden utgjordes av delvis lågt liggande tegar. Vid högvatten i Väneren besvärades en stor del av åkerjorden av vatten. Jorden utgjordes av moränjord, som huvudsakligen vore av mager, kvartshaltig sandjordsnatur. Något lera finnes även. Jorden vore av naturen mycket steril, och hävden syntes vara klen. Naturliga ängen vore nu igenvuxen med skog samt utan värde som äng. Skogsmarken vore mycket sten- och berguppfylld och den växande skogen senvuxen, risig och knotig. Endast i södra och till någon del i norra delen av ön bildade skogen slutet bestånd. Någon avverkning annat än försiktigt företagen blädning kunde ej förekomma. Skogen borde kunna lämna husbehovsbränsle för brukaren. På ön föddes två nötkreatur med tillhjälp av en del sjöfoder.

Sandön vore belägen 2 kilometer rakt söder om Svegön, 1.3 kilometer från närmaste fasta land och 2 kilometer från närmaste tilläggsplats. Ön vore obebodd samt så gott som överallt bevuxen med skog. Enligt ekonomiska kartverkets karta med beskrivning utgjorde arealen 64 hektar, därav 62.8 hektar skogbeväxt och 1.2 hektar skoglös mark. Marken vore moränbildning och bestode av såväl klapperstensgrus som även mursand. Utefter östra kanten samt delvis i norr ginge urberget i dagen eller vore betäckt med endast ett tunt grus- eller jordlager. En del av klapperstensgruset vore synnerligen lämpligt till betonggjutning, och mursanden vore synnerligen god. Lastningsförhållandena vore överallt mycket goda, i det att lastningsplatser kunde anordnas nästan runt om ön. Skogen vore 60—70-årig samt bildade ett ganska vackert bestånd. Den vore dock synnerligen kort och senvuxen och hade nu ej grövre dimensioner än pitprops. På norra delen av ön hade eld härjat ett område av 20 hektar, som nu låge kalt. Någon annan avverkning än försiktig blädning kunde ej förekomma.

Storön vore belägen 4 kilometer syd-sydväst om Sandön, 1 kilometer från närmaste fasta land och 1.7 kilometer från närmaste tilläggsplats. Ön vore bebyggd med stuga, två ladugårdar, svinhus och

vedbod samt två fiskebodas. Alla åbyggnaderna ägdes av arrendatorerna. Byggnaderna vore i gott stånd. Enligt ekonomiska kartverkets karta och beskrivning utgjorde arealen av Storön med kringliggande holmar och skär 109.4 hektar, varav 0.1 hektar tomplats, 4.1 hektar åker, 0.4 hektar äng, 102 hektar skogbeväxt mark, 2.6 hektar skoglös mark samt 0.2 hektar vägar och impediment. Av denna areal torde $\frac{2}{3}$ eller omkring 70 hektar komma på själva Storön och resten på kringliggande holmar och skär. Åkerjorden utgjordes dels av en odling vid själva åbyggnaderna och dels av en 0.4 kilometer från åbyggnaderna liggande odlad mosse. Jorden vore klapperstensjord samt mossjord. Den såge överallt steril och mager ut. Ängen bestode av renar kring åkrarna och vore av föga värde som slåttermark. Skogsmarken vore mycket sten- och bergfyllt, och den växande skogen utgjordes endast av knotiga och förkrympta tallar och granar. Ingen annan avverkning än försiktig blädning kunde ske. Husbehovsskog för en arrendator torde finnas på ön; och ansåges därstädes kunna födas 4 nötkreatur, om en del sjöfoder skördades.

Av kringliggande holmar voro endast Björkön och Grönskären av betydelse. Björkön bestode av huvudsakligen landsvägsgrus. På flera ställen sköte berget upp. Skogsbeståndet vore delvis rätt vackert, men träden vore senvuxna och knotiga. Avverkning kunde endast ske genom försiktig blädning. — Grönskären voro uppfyllda av kala berg. Endast på södra delen av skären funnes skogsbestånd. Växande skog vore även här senvuxen och knotig.

Öarna värderades av uppskattningsmännen sålunda:

Svegön:

3.3 hektar åker à 150 kronor	kronor	495: —
skog och skogsmark enligt jägmästarens värdering ...	»	700: —
	Summa kronor	1,195: —,

som utjämnades till 1,200 kronor.

Sandön:

skogsmark 42 hektar, med avdrag för grustäkten, à 10 kronor	kronor	420: —
växande skog enligt jägmästarens uppskattning	»	2,550: —
grus och sand enligt Malmborgs värdering	»	9,000: —
	Summa kronor	11,970: —,

som utjämnades till 12,000 kronor.

Storön med kringliggande holmar:

4.1 hektar åker à 150 kronor	kronor	615:—
skog och skogsmark enligt jägmästarens värdering ..	»	1,600:—
Björkön, skog och skogsmark	»	700:—
Grönskären, » » »	»	600:—
Summa kronor		3,515:—,

som utjämnades till 3,500 kronor.

Vid överlämnandet av omförmälda värderingsinstrument och saluvärderingsprotokoll har domänstyrelsen tillika bifogat *dels*, i bestyrkt avskrift, ett den 16 augusti 1888 utfärdat arrendekontrakt, varigenom Åmåls stad till dåvarande innehavarna av Storön F. Fred och skepparen M. Hägg under en tid av 49 år, räknat från den 1 maj 1889, utarrenderat nämnda ö mot årligt arrende av 84 kronor och andra villkor, *dels*, likaledes i bestyrkt avskrift, ett den 1 augusti 1889 utfärdat arrendekontrakt, varigenom staden till järnhandlanden Filip Weinberg under en tid av 49 år, räknat från den 1 maj 1890, överlätit Svegön mot en årlig arrendesumma av 45 kronor och andra villkor, vilket kontrakt den 17 januari 1895 av staden transporterats på Sven P. Andreasson eller Andersson, *dels* två till domänstyrelsen ställda, av ett intyg åtföljda skrifter, vari arrendatorn Sven Petter Andersson anhållit att få köpa Svegön till samma pris som staden ville betala, *dels* jägmästaren Berggrens yttrande över berörda anhållan, *dels* stadsfullmäktiges yttrande över den verkställda saluvärderingen jämte ett av domänintendenten Carlson i anledning därav avgivet yttrande, *dels* ock yttrande i ärendet av Kungl. Maj:ts befallningshavande.

Såsom skäl för sin anhållan att få köpa Svegön har ovanbemälde Andersson anført huvudsakligen, att han ägde de å ön befintliga husen samt att han och före honom hans släkt innehaft ön i 72 år och därunder nedlagt stora kostnader på öns förbättring.

Stadsfullmäktige hava i sitt ovanberörda yttrande förklarat, att de vore villiga att för stadens räkning inköpa ifrågavarande öar med därtill hörande holmar för de vid ovannämnda saluvärdering föreslagna summor, varjämte stadsfullmäktige framhållit, att staden på grund av förutnämnda resolution den 5 september 1766 borde framför alla andra äga företrädesrätt att köpa öarna.

Domänintendenten har föreslagit, att Åmåls stad måtte medgivas köpa öarna med tillhörande vatten till dem åsatta värden, eller, om detta ej kunde bifallas, att Svegöns fasta land måtte försäljas till ovan-

bemålde Andersson och alla övriga öar med tillhörande vattenrätt och Svegöns vattenrätt till staden.

Kungl. Maj:ts befallningshavande har förmått sig icke hava något att erinra mot värdesättningen av öarna samt i övrigt anfört bland annat följande. Allt sedan staden genom resolutionen den 5 september 1766 kommit i besittning av ifrågavarande öar, hade staden utgjort skatter och onera för desamma, och hade staden i taxeringslängderna allttjämt varit antecknad såsom skattskyldig för öarna. Visserligen hade staden icke åtgjort något till främjande av det med öarnas upplåtande avsedda ändamålet, men då staden ostridigt allt fortfarande varit i åtnjutande av sin dispositionsrätt, kunde möjligen därur hämtas stöd för ett anspråk på företrädesrätt vid förvärvande av äganderätt till öarna. Arrendatorn Sven Petter Anderssons köpeanbud syntes värt beaktande vid det förhållande, att köparen därigenom skulle åt sig förvärva eget hem. Ett antagande av sagda anbud syntes ej heller oförenligt med stadens intresse, som huvudsakligen torde vara inriktat på förvärvet av Sandön med dess rikhaltiga sandförekomst. Vid en uppdelning av öarna på olika händer borde dock tillses, att anledning till framtida tvister med hänseende till fiskets utnyttjande i möjligaste måtto undvekes. Öarna vore samtliga belägna i grannskapet av Åmåls stads vattenområde, och Svegön låge närmast staden. Stadens befolkning hade av gammalt plägat nyttja vattnet omkring öarna för nöjesfiske, vilket förhållande givetvis kunde föranleda stridigheter vid öarnas avyttring på olika händer. Saken kunde möjligen tänkas ordnad medelst en upplåtelse av Svegön utan vattenrätt, vilken rätt skulle jämte övriga öar ingå i försäljningen till staden. Innehavaren av Svegön skulle därigenom visserligen gå miste om rättigheten till fiske utanför öns landområde, men denna inskränkning i hans äganderätt borde få anses vara av mindre betydelse vid det förhållande, att öns vattenområde med dess sterila sjöbotten icke kunde anses erbjuda lämpliga eller givande fiskeplatser för ett yrkesmässigt fiske, samt att nuvarande arrendatorn, som jämväl vore yrkesfiskare, dreve sin näring med motorbåt på avlägsnare områden i öppna sjön. Skulle emellertid vid en eventuell försäljning hinder anses föreligga för öarnas uppdelning på olika händer, skulle spekulantens på Svegön intressen möjligen kunna tillgodoses medelst förbehåll om upplåtelse på livstid.

Domänstyrelsen har i utlåtande den 8 juli 1912 anfört bland annat följande. Mot värdesättningen av öarna hade styrelsen ej annat att erinra, än att sandförekomsten å Sandön syntes styrelsen vara för lågt värderad. Ön hade uppskattats innehålla grus och sand i sådan myckenhet, att, om

densamma kunde på en gång eller under kort tid försäljas, behållningen skulle gå till 45,000 kronor. Nuvarande värdet av sandlagren hade emellertid, som ovan nämnts, uppskattats till blott 9,000 kronor. Att sand- och gruslagren måste anses äga ett högre värde, syntes styrelsen uppenbart, och styrelsen ville som stöd för denna åsikt framhålla, att flera ansökningar under de senare åren inkommit till styrelsen om köp av sand från Sandön. Sålunda hade exempelvis under hösten år 1907 en person i Vänersborg, G. A. Forsberg, anhållit att från Sandön få avhämta under loppet av tio år omkring 75,000 kubikmeter sand mot en avgift av 25 öre för kubikmeter eller i ett för allt 18,750 kronor, att betalas med en tiondel årligen. Enligt i anledning härav verkställd utredning skulle för uttagande av denna sandmassa en ytvidd av endast 3.75 hektar behöva tagas i anspråk, under det att enligt värderingshandlingarna en areal av åtminstone 20 hektar syntes vara lämplig för sandtäkt. Ansökningen hade emellertid ansetts icke kunna föranleda till någon åtgärd, »enär dispositionsrätten till ön ej var fullt klar». Även om bruttovärdet av sandförekomsten ej kunde antagas vara högre än 45,000 kronor, ansåge styrelsen, att dess värde vid en försäljning nu av hela ön icke borde sättas lägre än 15,000 kronor, i följd varav Sandöns totalvärde skulle bliva lägst 18,000 kronor. Enär ifrågavarande öar vore utan all betydelse för statens skogsväsende, hemställde styrelsen, att de måtte försäljas för köpeskillingar ej understigande de åsatta värdena, Sandön dock ej till lägre pris än 18,000 kronor. Därvid borde till staden Åmål överlätas dels vattenrätten vid samtliga öarna, dels Storön och Sandön med tillhörande holmar och skär, och till Sven Petter Andersson, vars framställning styrelsen ansåge behjärtansvärd, överlätas Svegöns fasta land, detta dock endast under förutsättning att nämnda stad genom densamma medgiven dispositionsrätt ej hade företrädesrätt till köp av Svegön framför bemälda Andersson.

Kammarkollegiet, som anbefallts att avgiva utlåtande i ärendet, har inhämtat yttrande av överintendentsämbetet angående värdet av sandtillgången. Efter åtskilliga beräkningar har ämbetet förklarat, att ämbetet ansåge nämnda värde icke böra sättas lägre än till den av domänstyrelsen härför föreslagna summa av 15,000 kronor.

Sedan kollegiet härefter lämnat stadsfullmäktige i Åmål tillfälle att ånyo yttra sig, har Kungl. Maj:ts befallningshavande överlämnat ett av stadsfullmäktige avgivet yttrande, vari stadsfullmäktige förklarat sig visserligen finna det av överintendentsämbetet föreslagna priset för Sandön vara allt för högt, men att, då staden eljest skulle få synnerligen svårt att skaffa sand och grus för sitt behov, stadsfullmäktige

ansåge sig tvungna att försöka erhålla äganderätten till Sandön; och hava stadsfullmäktige fördenskull anhållit att få köpa såväl denna som övriga omnämnda öar till de numera åsatta värdena, nämligen 18,000 kronor för Sandön, 1,200 kronor för Svejön och 3,500 kronor för Storön eller tillsammans för alla tre öarna med kringliggande holmar och skär 22,700 kronor.

Kungl. Maj:ts befallningshavande har tillika överlämnat *dels* en skrift, vari aktiebolaget Cikasso med flera uppgivna ägare av hemmanen Bjäkebol och Bredvik bestritt bifall till försäljning av Svejön och Sandön, under påstående att dessa öar låge inom nämnda hemmans områden, *dels* stadsfullmäktiges häröver avgivna yttrande, *dels* ock ett av förste lantmätaren i länet L. J. Filipsson utfärdat intyg av innehåll, att enligt å länets lantmäterikontor förvarade kartor över alla ägorna till 1 mantal Bjäkebol och 1 mantal Brevik, nu benämt Bredvik, i Tösse socken, dessa hemman icke hade någon andel i öarna Svejön och Sandön i sjön Väneren.

I särskilda skrifter hava därjämte *dels* Carl Johan Andersson såsom brukare av Storöns inägojord anhållit att få med äganderätt förvärva denna ö med tillhörande holmar och skär, *dels* ock ovanbemälde Sven Petter Andersson hemställt om företrädesrätt till inköp av Svejön.

Över dessa ansökningar hava åtskilliga utlåtanden avgivits, varvid domänstyrelsen uttalat, att enär Carl Johan Andersson endast sedan år 1909 vore brukare av Storön samt enligt vad Kungl. Maj:ts befallningshavande upplyst icke ensam innehade arrenderätten till ön, hans ansökning icke syntes böra bifallas, helst som ju sökanden gent emot staden Åmål hade besittningsrätt till den 1 maj 1938.

Kammarkollegiet har i utlåtande den 4 juni 1914 meddelat, att enligt 1913 års taxeringslängd för Åmåls socken lägenheterna Sandön, Storön och Svejön vore åsatta ett gemensamt värde av 18,000 kronor.

Ehuru arrendatorns av Svejön i ärendet gjorda hemställan syntes kollegiet i viss mån behjärtansvärd, hölle kollegiet dock före, att staden Åmål med hänsyn till beskaffenheten av sin på resolutionen den 5 september 1766 grundade besittningsrätt borde äga företräde till inköp av såväl Svejön som övriga här ifrågavarande lägenheter, därest deras försäljning skulle medgivas. Och då en försäljning mot den av staden numera bjudna köpeskillingen med hänsyn till den förebragta utredningen syntes vara för kronan fördelaktig, på samma gång öarnas förvärvande av staden syntes kunna i ej oväsentlig mån befrämja stadssamhällets trevnad och utveckling, ansåge sig kollegiet hava skäl tillstyrka bifall till den av stadsfullmäktige gjorda framställningen.

Emellertid ansåge sig kollegiet böra erinra, hurusom i utlåtande

den 30 december 1910, angående den i jordeboken kvarstående grundskatten med mera, kollegiet med avseende å omfattningen av den staden Åmål upplåtna nyttjanderätten till lägenheterna Sandön, Storön och Svegön samt de villkor, som härför vore gällande, hemställt, att ifrågasvarande lägenheter måtte ställas under skogsstatens vård och inseende, samt att i sammanhang därmed den såsom grundskatt behandlade räntan eller avgälden måtte upptagas i domänstyrelsens arrendeliggare för att debiteras och redovisas bland statens arrendemedel.

Därest den ifrågasatta försäljningen komme till stånd, syntes den Sandön, Storön och Svegön påvilande grundskatt i sin helhet böra avskrivas. Då värdet av denna grundskatt eller avgäld borde få anses inbegripet i den föreslagna köpeskillingen, syntes särskild ersättning för grundskattens upphörande icke böra beräknas. Denna grundskatt borde avskrivas från och med kalenderåret näst efter det, under vilket försäljningen komme att äga rum.

I händelse av lägenheternas försäljning borde de i jordeboken omföras från krono till frälse natur.

Beträffande dispositionen av blivande försäljningsmedel föresloge kollegiet, att desamma måtte förklaras skola tillgodoföras statens domäners fond.

För den händelse det skulle anses lämpligt, att kronan, förutom den bjudna köpeskillingen, erhöle särskild ersättning för avskrivning av förutnämnda grundskatt, föresloge kollegiet, att sådan ersättning skulle utgå med ett belopp, motsvarande 20 gånger grundskattebeloppet, eller 502 kronor 40 öre, och tillgodoföras statsverket att i statskontorets räkenskaper redovisas under titeln: »diverse inkomster».

Departements-
chefen.

I likhet med kammarkollegiet anser jag staden Åmål böra på grund av resolutionen den 5 september 1766 tillerkännas företrädesrätt till inköp av nu ifrågasvarande öar och holmar. Då Sven Petter Andersson eller Andreasson enligt kontrakt med nämnda stad äger arrenderätt till Svegön intill den 1 maj 1939 och Carl Johan Andersson har motsvarande rätt till Storön till den 1 maj 1938, samt den omständigheten, att stadens nuvarande dispositionsrätt till öarna förändras till äganderätt, icke torde för arrendatorerna medföra någon förändring i deras nuvarande rättigheter, synes något särskilt villkor till arrendatorernas förmån icke behöva uppställas vid försäljningen.

Den av staden numera bjudna köpeskillingen, 22,700 kronor, synes mig antaglig. I likhet med kammarkollegiet anser jag densamma böra tillföras statens domäners fond.

Enär lägenheterna icke äro av beskaffenhet att kunna till skatte köpas, har den å desamma vilande grundskatten icke enligt lagen den 2 december 1892 kunnat avskrivas. Därest den nu ifrågasatta försäljningen kommer till stånd, och lägenheterna följaktligen i jordeboken omföras från krono till frälse, skall grundskatten jämlikt berörda lag utan vidare avskrivas. Riksdagen behöver alltså icke höras om grundskattens avskrivning i samband med försäljningen. Icke heller förefinnes i detta fall — såsom exempelvis i fråga om ett gruvingenjörsboställe vid Kopparbergs köping, beträffande vars försäljning Kungl. Maj:t beslutat avlåta proposition till riksdagen — någon anledning att disponera viss del av köpeskillingen, som om den vore avlösning av grundskatten. Jag har i detta ämne samrått med chefen för finansdepartementet och erfarit, att han delar min uppfattning härutinnan.

Jag får på grund härav hemställa, att Eders Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen att

dels medgiva, att kronolägenheterna Sandön, Storön och Svegön med tillhörande holmar och skär samt vattenrätt i Åmåls socken av Älvsborgs län må utan hemulsskyldighet för kronan försäljas till staden Åmål för en köpeskillning av 22,700 kronor att erläggas kontant vid köpehandlingens undertecknande samt med skyldighet för staden att bestrida alla av köpet och lagfart därå föranledda kostnader;

dels ock besluta, att nämnda köpeskillning skall tillgodoföras statens domäners fond.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagade Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnade, att proposition i ämnet skulle med den lydelse, bil. . . . till detta protokoll utvisar, avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

A. Lekander.